

1986

1

Hoe maak je een afspraak met een psycholoog? Het gaat niet zo goed met me, wilt u me helpen? Ze vragen natuurlijk wat er aan de hand is. Hoe kunnen ze anders beoordelen of ik mag komen? Wat moet ik in godsnaam zeggen? Ik staar naar de telefoon en heb geen idee. Met het zweet in mijn handen kies ik het nummer, leg snel neer, pak hem weer op en kies opnieuw.

‘Met het Psychologencollectief,’ klinkt het aan de andere kant.

Alsof het de gewoonste zaak van de wereld is, noem ik mijn naam en hoor mezelf monter zeggen: ‘Ik wil graag een afspraak maken voor een intakegesprek.’

De man aan de andere kant vraagt naar mijn geboortedatum en adres. Even later heb ik een afspraak. Gelukkig niet met een man, maar met een zekere Johanna. Volgende week donderdag om elf uur verwacht ze me. Kilo’s lichter leg ik de telefoon neer.

Anders dan ik dacht, is Johanna geen hippe zelfverzekerde vrouw. Ze is een oudere dame met losse grijze haren die me vriendelijk toelacht. Ze vraagt hoe ik erbij zit en als ik kordaat ‘prima’ zeg, vraagt ze met een verrassende directheid waarom ik hier ben.

‘Een vriendin van me vindt dat ik hiernaartoe moet, maar er is eigen-lijk niets met me aan de hand.’

1

‘Toch knap dat je gekomen bent. Waarom vindt je vriendin dat?’

‘Dat weet ik niet, hoor,’ zeg ik afwerend.

‘Kun je iets over jezelf vertellen?’

‘Waar moet ik beginnen?’ zeg ik met een besmuikt lachje. Ze wordt vast boos, omdat ik haar tijd verspil.

‘Zullen we bij je ouders beginnen?’ vraagt ze uitnodigend.

‘Ik zal wel gewoon in de slaapkamer gemaakt zijn. Mijn ouders praten zelden over seks. Ze vinden het vies en ordinair, overschat bovenal.’

Johanna lacht. ‘Ga door...’

‘Ergens in het voorjaar van 1966 moet mijn moeder gemerkt hebben dat ze zwanger was van mij. Ik weet niet eens of ze blij was.’

‘Heb je dat weleens aan haar gevraagd?’

‘Dat geloof ik niet,’ zeg ik en kijk haar vertwijfeld aan.

Plotseling zijn we de oudsten geworden. Minzaam kijken we naar de brugklassers die zich naar binnen haasten. Kinderen zijn het nog. Bob neemt een trek van zijn sigaret en blaast de rook achter hen aan de school in.

‘Doe jij alle vakken op D-niveau?’ vraagt Marijke?

Ik knik van ja en kijk naar haar wilde blonde haren.

‘Studiebol. Jij gaat natuurlijk naar de havo.’

‘Jij niet dan?’

‘Wiskunde is echt een ramp. Dat haal ik nooit op D-niveau.’

‘Dan kun je niet naar de havo.’

‘Jan wil je vast wel helpen,’ zegt Bob en geeft me een venijnig duwtje, zodat ik bijna tegen haar aan bots.

‘Wil je me helpen?’

‘Geen probleem,’ zeg ik.

Ze glimlacht. ‘Wat lief dat je dat wilt doen.’

‘Zo moeilijk is het niet,’ zeg ik en sla verlegen mijn ogen neer.

Ze buigt zich voorover om haar tas te pakken. Op hetzelfde moment valt er een raar gloeiend gevoel, dat ik nergens anders van ken, over me heen. Zo goed mogelijk probeer ik niet naar de rondingen in haar strakke spijkerbroek te kijken. In de verte hoor ik de schoolbel gaan.

Bob trapt zijn sigaret uit. ‘Loop eens door,’ zegt hij ongeduldig.

Met nog steeds dat rare gevoel in mijn lijf loop ik de school binnen.

Op mijn kamer blader ik door mijn nieuwe agenda. Net als vorig jaar heb ik er een gekocht met popsterren. Bij Jerney Kaagman, gezeten in een winkelwagentje, begint de herfstvakantie. Daarna hebben we onze eerste tentamens. Jemig, dat is al over zes weken. Met een klap sla ik mijn agenda dicht en kijk naar de F16 boven mijn bed. Wat een stomme poster is dat toch. In de *Kijk* van deze maand zit een veel mooiere. Een schaars geklede vrouw in een sprookjesachtig dromenland. Ik weet niet waarom, maar ze intrigeert me mateloos. Nog even twijfel ik. Op een of andere manier ben ik toch gehecht aan dat vliegtuig in de blauwe lucht met rechtsboven een gebed waarin god gevraagd wordt om onze vliegers te beschermen. Is god er dan niet voor de mensen op de grond, denk ik verontwaardigd. Net iets te hard trek ik de poster los waardoor hij scheurt. Uit mijn bureaula haal ik een doosje punaises en prik voorzichtig de droomposter vast.

‘Heb jij al iets aan de tentamens gedaan?’ vraag ik bezorgd aan Bob. We wandelen over de Hounsdyk het dorp uit, waar we luidruchtig begroet worden door scholeksters en meeuwen.

‘Nog niet. Vanavond eerst naar De Vrouwenpoort en dan uitslapen natuurlijk.’

‘Dat is toch een discotheek? Kun jij dansen dan?’

‘Ben je gek. Gewoon een beetje aan de bar hangen en naar de meiden kijken.’

‘Wat is daar nou aan?’

‘En dat zeg jij,’ zegt Bob lachend. ‘Hoe jij naar de kont van Marijke kijkt, dat is niet normaal.’

‘Ik kijk helemaal niet naar haar kont.’

‘Ga nou maar mee, dan kun je haar versieren.’

‘Komt zij daar dan ook?’

‘Natuurlijk.’

‘Ik ga dit weekend leren,’ zeg ik.

‘Saaie lul. Zo versier je haar nooit.’

We lopen verder door de weilanden met kieviten die zich in steeds groteren getale verzamelen. ‘Misschien vraag ik haar wel mee om vo-gels te spotten.’

‘Ik heb haar hier nog nooit gezien.’

‘Daarom kan ze het nog wel leuk vinden.’

‘Geloof je het zelf?’

‘Heb je de nieuwe *Kijk* al gelezen?’ vraag ik. ‘Daar stond een artikel in over dromen.’

‘Net iets voor jou.’

‘Als je vlak voor het slapen heel sterk aan iets denkt, is de kans groot dat je erover droomt.’

‘Een keer raden waar jij aan denkt.’

Betrapt kijk ik hem aan.

Bij het hek aan het einde van het pad blijven we staan en staren naar de einder. ‘Ik heb een brief van de GGD gehad,’ zeg ik. ‘Jij ook?’

‘Volgens mij de hele klas.’

‘We moeten naar een arts met een flesje ochtendurine.’

‘Wat zullen ze met die pies doen?’

‘Kijken of we enge ziektes hebben.’

‘Raar beroep, piskijker.’

‘Ik heb er helemaal geen zin in.’

‘Dan ga je toch niet,’ zegt Bob.

Met mijn kijker speur ik het weiland af, op zoek naar de laatste nesten van dit jaar.

‘Blijf je hier nog lang staan wachten op Marijke?’ klinkt ...